

นี้กว่า
ตาย!
เสียแล้ว

หากจัดลำดับประสบการณ์ที่น่ากลัว “โดนยิง” คงเป็นหนึ่งในลำดับต้น ๆ ประสบการณ์แบบนี้แม้ไม่มีใครอยากเจอ แต่บางครั้งก็เลือกไม่ได้ อย่างเช่น เรื่องราวที่คุณเสงี่ยม กันหาลีคำ ประสบมาอย่างไม่คาดคิดในดินแดนที่ได้ชื่อว่าคิวไลซ์

คุณเสงี่ยม กันหาลีคำ เป็นหนึ่งในผู้บุกเบิกสร้างวัดภวนาออเรกอน เธอเป็นชาวลาว เคยทำอาชีพประกอบเลื่อยไฟฟ้าในบริษัทแห่งหนึ่งที่สหรัฐอเมริกา ตอนนั้นเธออายุ ๖๐ กว่าปีแล้ว

ก่อนวันเกิดเหตุ ๒-๓ วัน คุณเสงี่ยมรู้สึกไม่ค่อยสบายใจ มีอาการมึน ๆ งง ๆ และมองอะไรไม่ค่อยชัด

คุณเสี่ยม กันหาลี้คำ

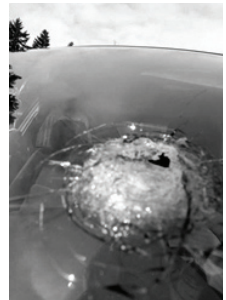
วันศุกร์ที่ ๑๔ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๕๑ ขึ้น ๘ ค่ำ เดือน ๔ เป็นวันพระ วันนั้น เธอและเพื่อนสนิท ชื่อคำใสไปจัดดอกไม้บูชาพระในวิหารพระประธาน ที่วัดภาวนาอโรคยาราม จัดเสร็จแล้วก็ไปสวดมนต์ ในขณะสวดเธอมีความรู้สึกแปลก ๆ ไม่ค่อยมีสมาธิ สวดข้ามไปข้ามมา หลังจากนั่งสมาธิและอธิษฐานจิตแล้ว เธอขับรถพาเพื่อนไปส่งที่บ้าน แล้วค่อยขับกลับบ้าน

ตลอดเวลาที่ผ่านมา คุณเสี่ยมไม่เคยคิด ลึกนึกว่า อุบัติเหตุบนท้องถนนที่เกิดขึ้นกับเธอจะเป็นการถูกยิง วันนั้น ขณะที่เธอหยุดรอไฟเขียวที่สี่แยก อยู่ ๆ ก็มีเสียงกระสุนหลายนัดดังปัง ๆ ๆ ออกมาจากบ้านที่อยู่ฝั่งตรงข้ามถนน คุณเสี่ยมยังไม่ทันคิดหรือทำอะไร ก็มีเสียงดังปังใหญ่ ๆ คล้ายมี คนเอาค้อนมาทุบกระจกหน้ารถจนแตก พร้อม ๆ กับรู้สึกเหมือนมีน้ำเย็นกระเด็นมาพรมใบหน้าอย่างรวดเร็ว

วินาทีนั้นเธอคิดว่าโดนยิงตายแล้ว เพราะมีอาการตัวหนาว ๆ เบา ๆ ขณะที่ยังงง ๆ อยู่ยู่ นั้น ก็มีเสียงบีบแตรไล่ เมื่อได้ยินเสียงแตร เธอ บอกกับตัวเองว่า “จะตายก็ตายไป แต่อยากคุยกับคนหลังให้รู้เรื่องก่อน” คิดแล้วก็เดินออกมาจากรถ คนขับรถคันหลังถามว่า “เกิดอะไรขึ้น ทำไมไม่ออกรถสักที ไฟเขียวแล้ว” เธอตอบว่า “ตอนนี้ ฉันขับรถไม่ได้” คำตอบของเธอทำให้ชายคนขับเริ่มหัวเสีย เธอเลยเดินไปจับมือภรรยาเขา แล้วพามาดูที่รถ

รอยกระชกแตก
ที่กระสุนทะลุผ่าน
เข้าไปในรถ

พอได้เห็นสภาพรถ ทั้งคู่ก็ตกใจรีบโทร.แจ้งตำรวจให้มาดู เหตุการณ์ ส่วนคุณเสงี่ยมโทร.ไปบอกคุณคำใส่ว่าถูกยิง คุณคำใสรีบมา ที่จุดเกิดเหตุ พอมาถึง คุณเสงี่ยมซึ่งคิดว่าตัวเองถูกยิงตาย และรู้ลึกว่า ตัวยังหนาว ๆ เบา ๆ รีบถามว่า “คำใส ป้าตายแล้วป” คุณคำใสจับมือ เธอและบอกว่า “ป้ายังไม่ตาย” และบอกว่า “ระวังอย่าไปจับหน้า” เพราะคุณคำใสเห็นเศษกระชกเต็มใบหน้าของเธอ

แม้จะพูดคุยกับคนอื่นรู้เรื่องเป็นปกติมาหลายคนแล้ว แต่คุณเสงี่ยมก็ยังโทร.หาอุบาสกที่วัด แล้วถามคำถามเดิมเพื่อความแน่ใจว่า “ป้าตายแล้วป” อุบาสกบอกว่า “ป้ายังไม่ตาย ป้าบุญเยอะไม่เป็นอะไรง่าย ๆ หรือก หลวงปู่ไม่ทิ้งหรือครับ ท่านจะคุ้มครอง”

หลังจากนั้น มีพยาบาลมาเช็กร่างกายคุณเสงี่ยมอย่างละเอียด และแปลกใจที่เธอไม่เป็นอะไรเลย ทั้ง ๆ ที่วิถีกระสุนพุ่งเจาะกระดูกตรงมาที่ตัวเธอ และมีหลักฐานเป็นเศษกระจกเต็มใบหน้าและศีรษะ แต่ทำไมไม่มีบาดแผลอะไรเลย ตำรวจคนหนึ่งบอกว่าไม่เคยเห็นกรณีอย่างนี้เลย ใครเจอแบบนี้ถ้าไม่เจ็บก็ต้องตาย หลังจากนั้นยังมีนักข่าวมาสัมภาษณ์คุณเสงี่ยมไปออกข่าวท้องถิ่นด้วย

วันต่อมา เมื่อลูกชายของเธอเข้าไปทำความสะอาดรถ ปรากฏว่าเจอหลักฐานสำคัญที่แสดงว่า เรื่องที่เกิดขึ้นกับเธอไม่ธรรมดาเลยจริง ๆ หลักฐานนั้น ก็คือ “ลูกกระสุน” ที่ตกอยู่บริเวณด้านหลังคนขับตรงที่วางเท้าของเบาะหลัง ลูกชายเธอตกตะลึงไปเลยว่าแม่รอดมาได้อย่างไร เพราะถ้ากระสุนตกตรงนี้ แปลว่าต้องโดนตัวแม่ แล้วทำไมแม่ไม่เป็นอะไรเลย

ตลอด ๑๐ กว่าปีที่ผ่านมา คุณเสงี่ยมสั่งสมบุญทุก ๆ บุญมาต่อเนื่อง ลมหายใจของเธอผูกพันอยู่กับความดี เช่น ในช่วงที่วัดสร้างเสร็จใหม่ ๆ ยังไม่มีเจ้าหน้าที่ คุณเสงี่ยมก็ไปรับบุญดูแลเรื่องภัตตาหาร พอมีอุบาสิกาก็ไปอยู่ที่วัดก็อาสาไปนอนเป็นเพื่อน แม้ว่างานประจำจะหนักหนาสาหัสเพียงใด ดินฟ้าอากาศจะแยขนาดไหน เธอก็ไปวัดเสมอ และรู้สึกภาคภูมิใจที่ได้มีโอกาสช่วยงานวัด ต่อมา

เหรียญรูปหลวงปู่ ที่คุณเสงี่ยม
ใส่ห้อยคอไว้อยู่ตลอดเวลา

เมื่อมี DMC เธอก็ดูช่องนี้ทุกวัน อีกทั้งยังสวดมนต์และนั่งสมาธิเป็นประจำ ไม่ขาดแม้วันเดียว ก่อนนอนต้องกราบรูปหลวงปู่ที่หัวเตียงเสียก่อน ตอนเช้าก่อนออกจากบ้านก็จะเหลียวไปมองรูปหลวงปู่อีกครั้ง และยกมือไหว้ ที่คอก็แขวนเหรียญหลวงปู่ ทำให้เธอมั่นใจว่าท่านจะคอยคุ้มครองเสมอทั้งหลับทั้งตื่น

■ เช้าวันใหม่กับชีวิตใหม่ คุณเสงี่ยมไปวัดแต่เช้า ไปสวดมนต์ นั่งสมาธิ และถวายภัตตาหารเพล เหตุการณ์ครั้งนี้ ทำให้เธอยิ่งปรารถนาที่จะสั่งสมบุญให้มากขึ้น เพราะเธอรู้เห็นอย่างชัดเจนแล้วว่า หลวงปู่จะคอยปกป้องรักษาลูกหลานที่เคารพรักท่านและมั่นคงในการทำคุณงามความดีตลอดไป ไม่ว่าเขาจะอยู่บริเวณไหนของโลกก็ตาม

ภาพเหตุการณ์จำลองแสดงตำแหน่ง
ทิศทางของกระสุนที่ทะลุเข้ามาในรถ